

15 Dec. 1917.

No. 24.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Zie, het veld is alreeds wit tot den oogst. daarom, wie ook verlangt te oogsten, laat hem zijn sikkel met al zijne mac t zwaaien. en oogsten terwijl het dag is, opdat hij eeuwige zaligheid voor zijne ziel in het Koninkrijk van God moge verwerven. Ja, wie ook zijn sikkel wil zwaaien en oogsten, d'zelve is van God geroepen.

Openbaring gegeven in Juni 1829.

DE OORKONDE VAN HET PRIESTERSCHAP.

door

William A. Hyde,

President Pocatello-ring van Zion.

Zekere tegenstanders van de Heiligen der Laatste Dagen hebben in het verleden beweerd vrees te koesteren dat de „Mormoonsche” Priesterschap, of „hierarchy”, zooals men goedvond dezelve te noemen, wanneer overgelaten aan de volle ontwikkeling van haar plannen, de vrijheden der natie zoude beïnvloeden. Deze beschuldiging vormde, en vormt, naar ik geloof, nog de grondslag van een uitgebreide campagne tegen het „Mormoonsche” volk, hoewel zij gelukkig bezig is haar kracht te verliezen aangezien de feiten meer algemeen bekend geraken. Om mede te helpen elke zoodanige vrees te onderdrukken die allicht in de gemoederen van de onverlichten mocht zijn overgebleven, en verder met het oogmerk om aan het Priesterschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen sommige van de machten en beperktheden van hunne roeping voor oogen te stellen, is dit artikel geschreven. Het is niet bedoeld als een uitgebreide verhandeling van de kwestie, meer als eene inleiding op het onderwerp, zoodanig als de lengte van een enkel artikel toe kan staan.

Er mede accoord gaande en handhavende de gedachte dat Gods gezag om voor Hem handelend op te treden, op aarde is, en dat dit gezag den Heiligen der Laatste Dagen is opgedragen, is het alleszins gepast om te vragen: „Bestaan er duidelijk bepaalde artikelen welke tezamen daarstellen een oorkonde als is neergelegd in de bepaling aan het hoofd van dit artikel?”

Bij deze overweging wordt het woord „priesterschap” altijd gebruikt met betrekking tot dat lichaam van mannen die tezamen vormen de

uitvoerende, administratieve en rechtsprekende departementen van de Kerk van Christus, welker organisatie ingesteld werd door den Heer om Zijne plannen, zooals uitgelijnd door het evangelie, ten uitvoer te leggen. Voorts is het niet van belang ontbloomt in het oog te houden dat dit lichaam van mannen in, betrekkelijk gesproken, groote verhouding staat tot het geheele ledenaantal van de Kerk, in gezag trapsgewijze afklimmende van den President of het Presidentschap, uitnemend en belangrijk in zijne of hare rechten, onder de inspiratie van den Heer, met betrekking tot de Kerk, tot op de nog onrijpe mannen en knapen zoo te zeggen, die een ambt bekleeden in de lagere ambten, elkeen wèl en goed bepaalde machten dragende, staande in betrekking tot, en in harmonie met de anderen.

In de voorrede van de Leer en Verbonden, het geschrift van den nieuwen tijd van de Heiligen der Laatste Dagen, maakte de Heer bekend dat de geboden, daarin gegeven, gegeven waren opdat Zijne dienstknechten „macht mochten hebben om het fundament van deze Kerk te leggen, en haar voort te brengen, uit het bederf en uit de duisternis,” en onder andere rechten die zij zouden hebben was „de macht om te verzegelen beide, op aarde en in den hemel, de ongeloofigen en weerspannigen.”... „tot op den dag dat de wraak des Heeren zonder terughouding zoude worden uitgestort op de goddeloozen”. Hier nu zijn breed uitgemeten, algemeene trekken van autoriteit die tezamen een oorkonde vormen. Alles wat, in deze bedeeeling, door het Priesterschap gedaan is geworden, is in deze autoriteit of dit gezag, opgesloten, en ons onderwerp is thans om deze algemeene trekken te ontleden, en terug te brengen tot hare elementen of artikelen. Bij onzen voortgang in dezen kunnen wij zeker zijn dat deze elementen, in hun karakter, eeuwig zijn, want wij zullen bevinden dat zij reeds gegeven waren aan mannen in vroegere bedeeelingen. Zij waren fundamenteel, omreden zij gegrondvest waren in de waarheid, en ten eenemale noodzakelijk, en men zal bevinden dat zij het leven vormen, het hart en de macht van het priesterschap.

Het priesterschap is „zonder begin van dagen, noch einde des levens“ (Hebr. 7:3). Het was ingesloten vóór de tijd die wij kennen, begon. „Het is naar de orde van den Zoon van God“ (Leer en Verb. 107). De Psalmist verwijst naar den Zaligmaker als naar „een priester in der eeuwigheid, naar de ordening Melchizédeks.“ (Ps. 110:4), en het is een interessante kwestie, en zeer met belang tot dit onderwerp, om het verband namelijk wat er bestond tusschen het priesterschap wat de Heer had en Zijne zending. De zondeloosheid van den Verlosser was een noodzakelijke bijdrage tot Zijn verlossingswerk, maar macht was eveneens noodzakelijk. Hij zei, met betrekking tot Zijn lichaam: „Niemand neemt het van mij, maar ik leg het van mijzelf af. Ik heb macht het leven af te leggen en ik heb macht hetzelfde wederom

op te nemen. Dit gebod heb ik van mijnen Vader ontvangen.“ Reinheid, nederigheid en macht waren in de offerande van den Zoon van God doorengemengd, en macht was niet de kleinste van deze elementen. Zonder almacht had de verlossing der wereld niet kunnen worden volbracht. Een aloud schrijver heeft gezegd, (Hebr. 2:17) „Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hoogepriester zoude zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hijzelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen die verzocht worden, te hulp komen.“ En wederom (Hebr. 7): „De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening Melchizédeks: van een zooveel beter verbond is Jezus borg geworden. En génen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven; maar déze, omdat Hij in eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap, waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan; alzoo Hij altijd leeft om voor hen te bidden. Want zoodanig een Hoogepriester betaamde ons, heilig, onnoozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hooger dan de hemelen geworden; dien het niet alle dagen noodig was, gelijk den Hoogepriesters, eerst voor zijne eigene zonden slachtofferen op te offeren, daarna voor de zonden des volks; want dat heeft Hij éénmaal gedaan, als Hij zichzelve opgeofferd heeft.“

In het teekenen van het onderscheid tusschen de priesters van de Mozaïsche bedeeeling, met haar vleeschelijke wettten, en het priesterschap van Christus, zegt de schrijver (Heb. 9:11), „Maar Christus de Hoogepriester der toekomstige goederen gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakteren Tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door zijn eigen bloed, éénmaal ingegaan in het heiligdom, eene eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende.“ Het meerderwaardig volbrengen van den Zaligmaker, handelende als Hij deed als de groote Hoogepriester voor de menschen, is een voorbeeld voor het voorwerp van het priesterschap. Het heeft ten doel de verlossing van den dood van het menschdom voort te brengen, en eveneens van de gevolgen van hun eigen zonde. Zijn voornaamste zending is te zaligen en te verhoogen.

In een wereld die grootelijks beheerscht wordt door krachten die niet in sympathie zijn met de plannen van den Almachtige, en waarin andere middelen dan die welke rechtvaardig zijn vrijelijk handelen, heeft het priesterschap zich altijd in oppositie bevonden in het ten uitvoer leggen van de plannen van zijn goddelijken Fondeerder. De gouvernementen van deze wereld en het Koninkrijk der Hemelen zijn niet op beginselen gebaseerd die geheel en al met elkander overeen-

stemmen. De een is hoofdzakelijk vleeschelijk, zelfzuchtig en wereldsch, terwijl de andere geestelijk is. Dat het priesterschap niet altijd overheerschend is geweest en aldus onbekwaam om tot op volle hoogte zijn zaligende beginselen en gezegende machten voor het geluk der menschheid te beoefenen, is het gevolg van de ebbe en vloed van den strijd voor de onderwerping der wereld, en haar redding of haar verderf; en met het daarzijn van het autoritair gezag tusschen de in 't werk gestelde krachten, is de geestelijke bestuursvorm op verschillende tijden gezien geworden afzonderlijk te staan van het burgerlijk gezag, en is een duidelijke scheidingslijn tusschen beide getrokken geworden. Zoodanig een toestand bestond in de geschiedenis der Kerk. Joodsche leeringen en overleveringen hadden den komenden Messias met almachtige kracht omtogen. Hij zou regeeren met rechtvaardigen luister en heerschappij, Koning der Aarde. Bij een zekere gelegenheid stond Hij tegenover een groep van bittere tegenstanders die, bij een zekere vraag, de hangende kwestie scherp en duidelijk naar voren brachten, met betrekking tot de rechten die Hij bezat, of althans beweerde te bezitten in verband met de autoriteit van Rome, en Zijn wijs antwoord was: „Geefden keizer wat des keizers, en Gode wat Gods is.” Hiermede ontschuldigde Hij zich voor Zijne vijanden van elk verlangen om zich aardsche macht of burgerlijk gezag toe te eigenen. Ofschoon de Zoon van God, Hij kwam om den wil van den Vader te doen. In Hem bestond, krachtens erfschap, de macht over leven en dood, wat het hoofdbegrip is van Almacht, maar thans was Hij voornamelijk een mensch, wiens zending was te overtuigen, en niet te dwingen; der wereld zaligmakende waarheden voor te stellen, maar ze haar niet op te leggen. Ter verdediging van tegenovergestelde handelwijzen, waarvan er in de geschiedenis overvloedige voorbeelden zijn te vinden, mag worden geargumenteerd, dat de zinswending alhier van den Meester bovenmatig wijs was, dat Hij door zoo te doen slechts een voorbeeld gaf van de spreekwijze, „listig te zijn als de slangen en oprecht gelijk de duiven,” en dat, had Hij met Rome geen rekening behoeven te houden, Zijn antwoord meer in overeenstemming zoude zijn geweest met Zijn geestelijke standplaats — dat, hebbende het geërfde recht om te heerschen, Hij van dat recht met beslistheid gebruik zoude hebben gemaakt. Onbestaanbaar als zoodanig een antwoord geweest zoude zijn, zou daarmede eveneens gebleken zijn den loop der gedachte van een valsch priesterschap, maar dat kan nimmer zijn de houding van Christus' geautoriseerde dienstknechten. Christus kwam om de wereld te beproeven. Hij kwam om haar verlossing van zonde aan te bieden. Hij zou dan, als Hij zulks had verlangd, zooals bij een latere gelegenheid, tot Zijn bijstand twaalf legioenen van hemelsche krijgers hebben bijgebracht, om Zijn gezag te doen gelden, maar Hij bracht thans in toepassing de beginselen des levens

waarmede Hij in de hemelen Zijne instemming had betuigd. (Leer en Verb. 104:17; Paarl v. Gr. W.) Voor Hem bood één ongewapend man, onovertuigd in zake der ziele zaligheid, meer tegenstand dan heel een legioen van Romeinsche soldaten met zwaarden en speren, want Zijn strijd is niet een wedstrijd in bewapening, maar een van zaligmakende beginselen van rechtvaardigheid. De sterkte der Kerk ligt niet in vleeschelijke overheersching, noch gansch en al in de berusting der leden, maar in de volmaaktheid van hare eenheid. Toen de Zaligmaker het einde van Zijn aardsche zending naderde, was het verlangen van Zijn hart, en waren de overheerschende beginselen van Zijn leven, opgesomd en uitgedrukt in het eenvoudige verzoek aan den Vader gedaan, betreffende Zijne apostelen en alle degenen die in Zijn woord geloofden, „Dat zij één mogen zijn als gij Vader één zijt in mij, en ik in U, dat zij alzoo één mogen zijn in ons, opdat de wereld geloove dat Gij mij gezonden hebt.” De Kerk heeft hare grenzen en bepalingen, zij zijn niet van vleeschelijken aard. Hare grenzen zijn de banden des geloofs, de verzekering in het hart van het loon der toekomst; de kennis en wetenschap dat wij door God zijn aangenomen, en het tegenwoordig geluk dat komt van de goedkeuring des Geestes. Onze weerhoudende bepalingen zijn negatief, eerder dan positief. Wij kunnen niet dwingen, maar wij kunnen weigeren. Het priesterschap moge „de ongeloovigen en weerspannigen kunnen verzegelen tot op den dag dat de wraak des Heeren op hen zal komen”, maar de verzegeling en het oordeel heeft in geen enkel opzicht iets uit te staan met de vrijheid van het geweten des menschen, zij is enkel de erkenning door het priesterschap van de rechten der persoonlijkheid, welker beslissing, zooals door zijne daden wordt aangetoond, geweest is dat hij zijn eigen wil verkiest boven den wil van een meerderwaardige macht. De ernstigste straf die het priesterschap, als het werktuig van de Kerk, op kan leggen, is de betrekking op te heffen bestaande tusschen de Kerk en de persoonlijkheid, hem afsnijdende, niet van de voorrechten der bekeering, maar van de rechten die zijn daadwerkelijk verband met de Kerk hem gaf.

Opdat er geen foutieve opinie zoude zijn bij het priesterschap met betrekking tot de sfeer waarin zij wettig op moge treden, heeft de Heer in dezen tijd, door middel van openbaring, op de klaarste wijze hare grenzen aangegeven in de straf en de discipline onder de leden der Kerk (Leer en Verb. 42). Hij, die de wet van het land verbreekt zal aan de burgerlijke autoriteit worden overgeleverd, en hij die de wet van de Kerk verbreekt is onderworpen aan de straffen die de Kerk oplegt. Wij kunnen voortgaan en aanlanden bij deze gevolgtrekking dat de beslissing van de Kerk, als de wet van het land eveneens verbroken is geworden door den persoon, niet zou worden ten uitvoer gelegd op zoodanigen tijd, of op zoodanige wijze dat daardoor

de procedure van het burgerlijk gerecht worde verhinderd of bemoeijkt, en dat geen besluit zou worden uitgesproken door de kerkelijke raden in verband met politieke aangelegenheden of daartoe behorende zaken, want deze dingen zijn zaken van maatschappelijken aard, en vallen geheel en al onder de rechtspraak van het burgerlijk gezag. Bereids kan worden gezien dat handelingen van tegenovergestelden aard de verhouding tusschen kerk en staat in de war zouden brengen, en dit moet niet zoo zijn, want wij moeten „den Keizer geven wat des keizers, en Gode wat Gods is.”

Een georganiseerd priesterschap is eene instelling door God ontworpen tot Zijnen dienst in onderscheiden eeuwen en onder zeer verschillende toestanden; klaarblijkelijk daarom dient een oorkonde van hare rechten en voorrechten zeer algemeen te zijn en bevattelijk in hare termen. Zij dient gelijkelijk te kunnen worden toegepast op de dagen van Abraham, op die van de kinderen Israëls, op de Kerk zooals zij georganiseerd was onder Christus' persoonlijke bediening, en op ons in deze dagen. Een sleutel ertoe vinden wij in de Schrift: (2 Pet. 1:21) „Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige mannen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.“ De Zaligmaker verklaarde dat Hij „gekomen was om den wil des Vaders te doen,” en die wil was, zonder twijfel, van tijd tot tijd medegedeeld. De Apostelen verklaarden den Heiligen Geest de bron te zijn (Joh. 16:13; 1 Cor. 2). Het was de macht waardoor Petrus op aarde kon verzegelen, en het zoude in den hemel verzegeld wezen. Deze wijze van Gods handelingen met Zijne kinderen in het verleden is bewezen, door Zijne — des Heeren — gezegde in deze dagen, van algemeene toepassing te zijn: „Doch niettegenstaande die dingen, welke geschreven zijn, zoo is het altijd van af het begin geweest en zal immer gegeven worden aan de onderingen mijner Kerk, om alle vergaderingen te leiden zooals zij door den Heiligen Geest bestuurd en geleid worden. (Leer en Verb. 46:2.) Voorts is de kern van heel de zaak volledig uitgedrukt in Leer en Verbonden 68:4: „En wat zij ook, door den Heiligen Geest gedreven zijnde, zullen spreken, zal Schrift zijn, zal de wil des Heeren, het voornemen des Heeren, de stem des Heeren en de macht Gods tot zaligheid zijn. Ziet, dit is de belofte des Heeren tot u, o gij mijne dienstknechten.” Hier is een autoriteit en een voorrecht zóó vast als iets maar wezen kon. Hier wordt een onbegrensd geestelijk recht geschonken, verre elk gezag overtreffende wat een mensch in staat is te kunnen geven. Hier is de bemachtigende clause in de oorkonde van het priesterschap. Tot een minimum van woorden terugggebracht is het, „alles en niets meer te doen dan God ons wenscht te doen.” Hier is een plan voor 's menschen werkzaamheden zoo ruim als de wereld, grenzenloos als de hemelen, en alles

omvattend als het heelal. Hierdoor kan de mensch elke toegang bereiken en elke trap beschikbaar in het sterfelijk bestaan, en staande aan de grenzen van zijn sterfelijke machten, kan hij de hand leggen op het oneindige. Geen vrij mensch had ooit grooter vrijheid van handeling dan deze mensch aan banden.

No. 24 van 1917.

Nog slechts enkele dagen en 1917 behoort reeds weer tot het verleden. Er is, gelooven wij, geen ding en geen werk in de wereld waarbij men er zoo bij wordt bepaald dat de tijd „snel henenvliedt”, dan wel eenig redactiewerk. Pas nog schijnt het jaar begonnen, pas nog schijnt No. 1 der serie verschenen, of al weer is men bezig met het laatste nummer.

Hoe levendig herinneren wij ons nog van den vorigen jaargang van ons tijdschriftje het laatste nummer. Hoe helder nog staat het ons voor den geest dat wij daarbij dachten aan de wisselvalligheid van het leven in het algemeen, maar van dezen tijd in het bijzonder. Wij dachten aan den gruwzamen oorlog die, naar het schijnt, heel de welvaart en heel de beschaving van Europa verslinden gaat. Wij herdachten het feit dat ons kleine Nederland tot dat oogenblik nog van de rampen die een oorlog met zich mede brengt, in zooverre verschoond was gebleven, dat binnen onze grenzen en door onze eigene troepen, althans nog geen strijd was gevoerd geworden, ofschoon wij niettemin zoo duldeloos veel te lijden hebben op economisch gebied, als een gevolg van de reuzenworsteling die zich daar in onze dagen afspeelt tusschen de meest verlichte en meest kundige volkeren van de wereld.

Wij overdachten dat alles en brachten ons daarbij in herinnering het feit dat wij wederom stonden voor de viering van het heugelijke Kerstfeest, waarbij wij namelijk gedenken dat de Groote Verlosser, de Zoon van den Eeuwigen God, als een eenvoudig en nederig mensch op aarde geboren werd, bij welke gelegenheid de engelen, zooals wij allen weten, in de velden van Efrata die gedenkwaardige woorden zongen, dat Gode in den hemel de eer moest worden gegeven, dat er vrede op aarde zoude moeten heerschen, als wanneer de God des hemels dan een welbehagen kon hebben in de menschen. En, bij het overwegen van dat alles dachten wij er aan hoever die toekomst nog schijnt, als wij in oogenschouw nemen de toestanden van thans die van dien gezegenden tijd zoo hemelsbreed verschillen.

Wij dachten omstreeks Kerstmis 1916 aan dit alles en vroegen ons onwillekeurig, een blik vooruitslaande in de toekomst af, wat zal het zijn met Kerstmis 1917? Zal dan nog de gruwelijke oorlog niet gedaan zijn? Zal dan nog eindelijk niet het zwaard in de schede worden gestoken, en de verblinde volkeren eindigen met elkander te beoorlogen

en uitkomsten te zoeken lang wegen waar nooit en nimmer oplossing en uitkomst gevonden kan worden, of wel zullen de staatshoofden en de leiders der mogendheden in Europa verstandig zijn en zich laten leiden door een geest van vrede en verzoening, om bij te leggen de geschillen waarvan zoo gemakkelijk eene oplossing zoude kunnen worden gevonden wanneer getracht werd saam te komen in den geest van den Christus die allen, zij het dan ook op onderscheiden wijzen, — belijden?

En nu is 1917 met zijn heerlijk Kerstfeest weer daar. Weer is daar, na een schoonen en rijken zomer, na een rijk gekleurde herfst die zijn schatten van ooft en vruchten heeft voortgebracht, het winterfeest, wanneer in elk huisgezin, waar mogelijk, het heerlijke feest van hereeniging wordt gevierd. Waar in elke woning vreugde en blijdschap behoorde te heerschen, bij de gedachte dat God Zijne liefde heeft getoond jegens de kinderen der menschen op de wereld, door Zijnen eigenen Zoon te geven, opdat een iegelijk die in Hem geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven moge hebben.

En nog steeds, na veertig maanden viert de oorlogsgod hoogtij! Nog is de gruwzame verblindings der volkeren niet geweken, en heerscht nog steeds de diepste duisternis over de verdwaasde gemoederen van de leidende staatslieden van Europa! Onwillekeurig vragen wij ons angstig af: Hoe lange nog, en wat zal van dit alles het einde zijn?

Wij weten het niet. Wij weten niet wanneer het gezond verstand der mogendheden boven zal komen en men zich zal gaan bedenken alvorens het te laat is en de heele beschaafde wereld één ruïne is geworden. Maar wat wij wel weten, dat dit sommige der „teekenen der tijden” zijn, waarvan ons gesproken werd bij monde van den Zaligmaker toen Hij bezig was Zijne jongeren te verklaren den tijd van Zijne wederkomst. Weten wij al niet wanneer de Zoon des Menschen weder zal komen om met Zijn volk op aarde te heerschen voor den tijd van duizend jaren, wel weten wij dat Zijn tijd nabij is, en dat het veld wit is om te oogsten.

Thans staan wij weder kort voor de wisseling van een jaarkring. Wederom is, met nog slechts enkele dagen, die ernstige en plechtige ure daar wanneer de torenklokken zullen verkondigen dat ook 1917 tot zijne vaderen is verzameld, en waarin 1918 als een onbeschreven blad voor ons zal liggen, opdat wij van de dagen die weer te komen staan, van de lente en van den zomer, van de herfst en van den nieuwen winter, maken zullen wat ons belieft, naar onzen eigenen vrijen wil. Is zulks voor ons allen persoonlijk zoo, zulks is eveneens zoo voor de volkeren der wereld, en voor hen die in hoogheid zittende, tot heden nog het lot der volkeren, naar den mensch gesproken althans, in hunne handen houden.

(Vervolg op blz. 384.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

IETS OVER HET BOEK VAN MORMON.

(vervolg van blz. 365).

De platen van Nephi bestonden uit twee soorten, namelijk de zoogenaamde grootere- en de kleinere platen. Het geschiedverslag er op beschreven, werd begonnen door Nephi, van daar dan ook dat ze zijn naam dragen. Hij begon niet op de platen een verhaal te graveeren beginnende met den tijd van hunnen uittocht uit Jeruzalem. Hunne omdolingen, hunnen voorspoed, hunne ellende, en de verschillende dingen hen op hunne reis overkomen werden allemaal te schrift gesteld; de oorlogen en de twisten van de verschillende stammen en onderafdeelingen van het volk, zoodat het geheel een geschiedkundig verhaal werd hoofdzakelijk maatschappelijke aangelegenheden beschouwende.

De eene verslaggever gaf de tot op zijnen tijd bijgehouden en voltooide platen over aan den ander, door al de geslachten heen van het Nephitische volk, zoodat toen het totale verslag door Mormon verkort werd er een tijdperk werd bedekt van omstreeks duizend jaren, namelijk van af 600 vóór Christus, den tijd van Lehi's uittocht uit Jeruzalem, tot op ongeveer 400 na Chrisius. Weliswaar geven wij de platen den naam van Platen van Nephi, maar zooals wij alreeds hebben gezegd, Nephi is niet de schrijver en samensteller van allemaal, maar ze zijn allengs van het eene geslacht op het andere, voortgekomen.

Nephi zelve maakte, op bevel des Heeren, andere platen en daarop gaf hij een verslag van meer geestelijke aangelegenheden. Het maatschappelijk gedeelte van de geschiedenis werd daarin alleen doorvlochten in zooverre als noodig was voor een helder en klaar begrip van de zaken die den godsdienst raakten. Dit geschiedde op bevel des Heeren, voorloopig, naar het scheen, enkel opdat er een geestelijk zoowel als een maatschappelijk verslag zoude zijn van de dingen den Nephieten overkomen, en ofschoon hem de Heere uitdrukkelijk beval zoo te handelen, dacht Nephi hier niet verder over door hoewel later bleek dat een zeer belangrijk iets daarmede verbonden was.

Natuurlijk hoopten de verschillende verslagen zich op, en werd het geheel een geschiedenis van zeer grooten omvang. Dit ter voorlichting van hen die meenden dat alles wat met de volkeren van het Westen gebeurd is, in het Boek van Mormon staat opgeteekend. Zulks

is natuurlijk zoo niet. Het totale geschiedverhaal, de grootere zoowel als de kleinere platen, kwamen later in handen van Mormon die, onder het Nephitische volk leefde, aan het eind van het tijdsbestek waarover wij zoo juist sprekende waren, alzoo ongeveer 400 jaar na Christus.

Hoewel nu noodwendig het uittreksel van het verslag door Mormon gemaakt, korter is geworden dan de oorspronkelijke geschriften waren valt het toch al dadelijk in het oog welk groot voordeel er tegenover stond. De heterogene deelen, die allemaal door onderscheiden schrijvers geboekstaafd waren, werden daardoor heel wat meer eenvormig en de behandelde stof zooveel beter te bevatten.

Toen Mormon in den loop van zijne verkorting genaderd was tot den tijd van de regeering van koning Benjamin, werd hij ten diepste getroffen door het verslag gegraveerd op de kleinere platen van Nephi, — de geschiedenis van de handelingen van God met het volk gedurende de periode van omstreeks vier eeuwen. zich uitstrekkende van af den tijd van Lehi's uittocht van Jeruzalem tot op den tijd van koning Benjamin. Dit verslag zoovele profetiën bevattende aangaande de zending van den Zaligmaker, werd door Mormon met meer dan gewoon belang beschouwd. Van deze platen beproefde hij geen afschrift, maar omsloot de oorspronkelijke geschriften met zijne eigene verkorting van de grootere platen, van de twee één boek makende. Het verslag als door Mormon samengesteld behelst daarom een dubbel verhaal van de nakomelingen van Lehi van de eerste vier honderd jaren van hunne geschiedenis; — de korte maatschappelijke geschiedenis samengesteld van de grootere platen, en den vollen tekst van de kleinere platen. In heilige taal, en met een nadruk welke later komende gebeurtenissen getoond hebben beteekenisvol te zijn, verklaart Mormon de verborgen wijsheid van het Goddelijke doeleinde met dit afschrift: — „En ik doe dit voor een wijs doeleinde; want aldus wordt het mij ingefluisterd. overeenkomstig de werkingen van den Geest des Heeren welke in mij is. En nu, ik weet niet alle dingen maar de Heer weet alle dingen welke te komen staan; daarom werkt Hij in mij, overeenkomstig Zijnen wil.”

Des Heeren doel in zake de voorbereiding en de bewaring van de kleinere platen als waarvan getuigd werd door Mormon, en eveneens door Nephi, wordt duidelijk teruggegeven door zekere omstandigheden in deze bedeeing, de vertaling vergezellende van de verslagen, door Joseph Smith. Toen de profeet eene vertaling van het eerste gedeelte van de geschriften van Mormon gereed had, werd het afschrift uit zijne voorzorg ontnomen door de onoprechte verzoeken van Martin Harris, aan wien hij zich tot op zekere hoogte in schulden beschouwde voor geldelijken bijstand in het werk der publicatie.

Dit afschrift, in het geheel 116 bladzijden, bekwam Joseph nimmer

terug, maar door de duistere plannen van booze machten viel het in de handen van vijanden, die onmiddellijk den grondslag legden voor een boos opzet om den vertaler te bespotten en de plannen van God te dwarsboomen. Dit booze voornemen was, dat zij wachtten totdat Joseph het missende gedeelte opnieuw had vertaald, als wanneer het gestolen handschrift in dien tusschentijd zoodanig was veranderd dat de woorden gemaakt waren juist het tegenovergestelde uit te drukken als het ware verslag, en dienen moest als een bewijs dat de profeet niet in staat was dezelfde passages tweemaal gelijk te vertalen. Maar des Heeren wijsheid kwam tusschenbeiden om deze duistere voornemens te niet te doen.

Den profeet gestraft hebbende door hem voor eenigen tijd van zijne gave van vertaling ontstoken te doen zijn, en eveneens van de bewaring van de heilige verslagen, en dit voor de zorgeloosheid om toe te staan dat de geschriften in onbevoegde handen kwamen, herstelde de Heer Zijnen boetvaardigen dienstknecht genadig in gunst, en openbaarde hem de voornemens van zijne vijanden; terzelfder tijd toonende hoe deze booze samenzweringen ten val zouden worden gebracht. Joseph werd daarom onderwezen niet eene nieuwe vertaling te beproeven van dat gedeelte van Mormon's verkorting, de eerste vertaling namelijk, welke gestolen was geworden; maar, inplaats daarvan, het verslag te vertalen van dezelfde voorvallen van af de platen van Nephi, — het stel der kleinere platen welke Mormon verbonden had met zijne eigene geschriften. De dusdanig gemaakte vertaling werd daarom gepubliceerd als het verslag van Nephi, en niet als het geschrift van Mormon; en aldus werd er geen tweede vertaling gemaakt van de gedeelten waarvan het gestolen handschrift bereid was.

De vertaling van het Boek van Mormon werd teweeggebracht door de macht van God, tentoongespreid in de uitstorting van de gave van openbaring. Het boek beweert niet af te hangen van de wijsheid of de geleerdheid der menschen; de overzetter ervan was niet bedreven in taalkunde; zijne bekwaamheden waren van eene andere en veel krachtiger soort. Met de platen ontving Joseph Smith van den engel andere heilige schatten, onder anderen eene borstplaat, waaraan verbonden was de Urim en Thummim, door de Nephieten Vertalers genoemd; en door het gebruik daarvan werd hij in staat gesteld de oude verslagen in onze moderne taal weer te geven. De bijzonderheden van het werk van vertaling zijn ons niet overgeleverd geworden, behoudens het gezegde dat de vertaler de gegraveerde letterteekens onderzocht door middel van de heilige werktuigen, en ze dan in Engelsche zinnen den schrijver dteteerde.

Joseph begon zijn werk met de platen, door geduldig een aantal letterteekens af te schrijven, aan sommige aldus klaar gemaakte blad-

zijden de vertalingen toevoegende. Des profeten eerste helper in het werk, Martin Harris, verkreeg toestemming om sommige van deze afschriften met zich te nemen, met het doel om hen te onderwerpen aan het onderzoek van in oude talen geleerde mannen. Hij legde enkele van de bladen voor aan professor Charles Anthon van het Columbia College, die, na zorgvuldig onderzoek, verzekerde dat de karakters over het geheel waren van het aloude Egyptische soort, en dat de vergezellende vertalingen hem juist schenen. Vernemende hoe dit oude verslag in Joseph's handen kwam, verzocht professor Anthon, Mr. Harris, hem het oorspronkelijke boek ter onderzoek te brengen, zeggende dat hij de vertaling van het geheele werk zou ondernemen; gewaar wordende echter daarna dat een gedeelte van het boek verzegeld was, merkte hij op, „Ik kan een verzegeld boek niet lezen;” en aldus vervulde deze man onwetende de profetie van Jesaja aangaande de voortkoming van het werk: — „Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan eenen die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld.” Een ander taalkundige, een zekere Dr. Mitchell van New York, de letterteekens onderzocht hebbende, gaf aangaande hen eene getuigenis in alle belangrijke opzichten in overeenstemming met dat van Prof. Anthon.

Het Boek van Mormon bevat vijftien afzonderlijke deelen, algemeen boeken genoemd, onderscheiden door de namen van hunne voornaamste schrijvers. Van deze zijn de eerste zes boeken, namelijk I en II Nephi, Jakob, Enos, Jarom, en Omni, letterlijke vertalingen van corresponderende gedeelten van de kleinere platen van Nephi. Het geheel van het werk, van af het boek van Mosiah tot op Mormon, hoofdstuk 7 inbegrepen, is de vertaling van Mormon's verkorting van de grootere platen van Nephi. Tusschen de boeken van Jarom en Mosiah verschijnen „De Woorden van Mormon”, het verslag van Nephi, zooals gegraveerd op de kleinere platen, verbindende met Mormon's uittreksel van de grootere platen over de perioden volgende. De Woorden van Mormon kunnen worden beschouwd als eene korte verklaring van de voorafgaande gedeelten van het werk te zijn, en eene aankondiging van de daarna te volgen staande gedeelten. Het laatste gedeelte van het Boek van Mormon, van af het begin van Moroni 8, tot op het eind van het geheel, is in de taal van Moroni, den zoon van Mormon, welke eerst voorgaat het verslag van zijnen vader te eindigen, en daarna een uittreksel toevoegt van een stel platen wat een verslag bevatte van de Jaredieten; dit verschijnt als het Boek van Ether.

Ten tijde van Moroni's schrijvingen stond hij als de eenige overlevende vertegenwoordiger van zijn volk, alleen. De laatste van de verschrikkelijke oorlogen tusschen Nephieten en Lamanieten was

ontaard in eene vernietiging van de eersten als een volk; en Moroni veronderstelde dat zijne verkorting van het Boek van Ether zijn laatste letterkundig werk zoude zijn; maar, zich zelven wonderbaar bewaard vindende bij het eindigen van zijne onderneming, voegde hij de gedeelten, aan ons bekend als het Boek van Moroni, verslagen bevattende van de plechtigheden van verordineering, doop, bediening van het avondmaal enz., er aan toe, alsmede een verslag van zekere uitspraken en geschriften van zijnen vader Mormon.

Als wij het in deze drie artikelen behandelde, nauwkeurig lezen en een weinig bestudeeren, dan zal ons het lezen en het begrijpen van het Boek van Mormon oneindig veel duidelijker worden. Wij ontdekken, het geheel nogmaals overlezende, wat voor 't grootste gedeelte ontleend is aan gegevens verstrekt door de „Artikelen des Geloofs”, dat er nog heel wat ontbreekt om de serie compleet te maken. Zoo zou er bijvoorbeeld nog allerlei gezegd kunnen worden over de betrouwbaarheid en de echtheid van het werk. Voorts over de verbaaltjes die in omloop zijn geweest en deels nog in omloop zijn, wat betreft de zienswijze van onze tegenstanders die natuurlijk het daadwerkelijk bestaan van het Boek van Mormon niet kunnen ontkennen, maar de voortkoming ervan toeschrijven aan heel andere oorzaken. Dat alles is meer als een studie waard, en zoo ons in 't volgend jaar de gelegenheid mocht worden geschonken voor dit doel nogmaals enkele bladzijden van ons tijdschrift te reserveeren, dan willen wij gaarne nog eens hierover weer enkele artikelen schrijven, opdat gezien moge kunnen worden dat er minstens zooveel bewijzen bijgebracht kunnen worden voor de waarheid van het Boek van Mormon, als wel voor die van den Bijbel.

Voorloopig evenwel nemen wij afscheid, en hopen dat de lezing van deze eenvoudige artikelen bij moge dragen tot de kennis en het beter begrijpen van dat Boek dat wij in onze kerkliteratuur eene plaats hebben ingeruimd even hoog en van even groote beteekenis als den Bijbel.

DE TIJDEN

door JOSEPH F. SMITH.

Er heerscht in dezen tijd groote verwarring van gedachten onder de menschen, omtrent wat de groote gebeurtenissen der naaste toekomst zullen zijn en wat de resultaten van den grooten oorlog ons waarschijnlijk zullen brengen. Het is niet mogelijk de dingen te voorzien, die zeker zullen geschieden. Het is een tijd, waarin de belangstelling van de natiën der wereld wordt bezig gehouden en 's menschen persoonlijke belangen zich ondergeschikt maken aan de belangen van het nationaal welvaren. Het is verder belangrijk, dat de Heiligen der

Laatste Dagen erkennen, dat deze tijden die zijn van welke God gesproken heeft. Gedurende meer dan twee geslachten hebben de zendelingen de gebeurtenissen verkondigd, welke nu over ons gekomen zijn en hebben zij de natiën gewaarschuwd voor de gevaren, rampen en oorlogen, welke komen zouden. We hebben deze boodschap vol geloof bekend gemaakt, volgens ons beste weten en verstand. Indien we niet aangehoord werden of bespot zijn geworden, indien de boodschap, welke wij brachten, niet ontvangen werd, ten slotte gevoelden wij toch dat wij onzen plicht tegenover God en de wereld gedaan hadden. Zoo ver als het de Heiligen betreft, is het zeer natuurlijk, dat zij zich grootelijks opgewonden gevoelden en dit gevoel wordt in dezen tijd steeds hooger opgevoerd. Bijzondere en opmerkenswaardige toestanden bestaan. Enkelen van de Heiligen der Laatste Dagen bevinden zich in de groote, strijdende legers der wereld. Zij mogen daardoor rechtstreeksch tegenover elkander gesteld zijn, maar het is nu geen tijd van persoonlijk handelen. Het is nu geen tijd, waarin de rechten van den mensch op gelijke lijn gesteld kunnen worden met de rechten der natie. Individualisme is ondergeschikt aan het nationaal welvaren. Noch is dit de eerste maal dat menschen van hetzelfde geloof of van hetzelfde volk in den strijd tegenover elkander geplaatst worden. Zulks is het geval in een revolutie. Het was ook het geval in het oude Israël, toen onder de Hebreëen oorlog uitbrak binnen eigen grenzen en het volk van het koninkrijk van Israël streed tegen het volk van het koninkrijk van Juda. Het feit daarom, dat Heiligen der Laatste Dagen mogelijk tegenover elkander komen te staan in de strijdende legers, in zaken waarvoor zij zelve de verantwoordig niet dragen, zou ten slotte het gemoed niet moeten verontrusten van hen, die zich verwonderen hoe dit mogelijk is en of er geen groote inconsequentie is in zulke toestanden. Het is van gewicht voor ons, hoe dan ook, het feit voor oogen te houden, dat, boven alle andere dingen, wij onzen plicht hebben te doen, beiden, tegenover ons land en tegenover onzen God, en wij mogen de zaak aan Hem overlaten, om het rechte en verkeerde van de dingen, welke wij niet begrijpen kunnen, overeen te brengen. Een woord aan de Heiligen, welke vergaderd zijn uit de verschillende natiën der aarde, mag juist in dezen tijd gewaardeerd worden. God heeft bepaald, dat Zijn Zion zal zijn in het land van Amerika. Tot dat land heeft Hij Zijne Heiligen geroepen van al de natiën der wereld. Daar hebben zij zich vergaderd, opdat zij verbonden mogen zijn in eene algemeene broederschap. Daar hebben zij zich vergaderd, opdat zij denzelfden geest en dezelfde zegeningen zouden mogen genieten. Evenals voor Zijn werk, wil Hij zorg dragen, dat diegenen, welke aan Zijne roepstem gehoor gaven, voortdurend bewaard zullen blijven, in vervulling van de openbaringen, welke Hij in de laatste dagen

aan Zijne Heiligen gegeven heeft. Laat het volk daarom niet veront-
 rust zijn over deze kwestie. Indien zij de tegenwoordige gebeurtenissen
 en de moeite-volle tijden niet kunnen begrijpen, mogen zij wachten
 op den Heer en op Hem vertrouwen voor de vervulling van die
 dingen, welke Hij in de laatste dagen heeft voorspeld. Wij verheugen
 ons niet in dezen wereldoorlog, omdat hij in vervulling is van de
 profetieën, maar wij betreuren met het menschdom, dat zulke dingen
 moesten komen. Hun doel, hunne algemeene en beslissende gevolgen
 zijn onderworpen aan Zijne macht, en wij kunnen alleen met geduld
 de resultaten afwachten. Laat ons middelerwijl niet al te veel veront-
 rust, van geest zijn. Laat de Heiligen elkander niet wantrouwen, om-
 reden het verschil in nationaliteit onder hen. Degenen, welke zich
 verheugen in de broederschap des menschen en zoekende zijn om
 met een vast besluit God te dienen, weten voor zichzelf en waar-
 deeren het feit, dat de oogmerken van God boven en buiten alle
 persoonlijke beschouwingen staan. Laat daarom de Heiligen in hun
 gedrag tegenover elkander kalm zijn en rechtvaardig, en bovenal voor
 elkander bidden, opdat er geen oneenigheid onder hen moge komen
 maar eenzelfde geest hen moge bezielen, overal; en wanneer zij
 nederig, getrouw en biddende zijn, zullen zij weten hoe te handelen
 en zullen zij niet misleid worden, en ook niet zoo grootelijks veront-
 rust zijn in hunne gevoelens omtrent de toekomst en de doeleinden
 van God, niet alleen met betrekking tot Zijne Heiligen, maar eveneens
 omtrent de natiën der wereld. Laat het eerst gezegd zijn dat onze
 harten met zorg vervuld zijn, maar wij moeten onze zorg met geduld
 en kalmte dragen, en tot den Heer opzien voor het einde van deze
 moeilijke tijden, vertrouwend dat Hij alles zal aanwenden voor Zijne
 doeleinden, voor de volvoering van datgene, wat Hij zal doen, in
 betrekking tot de natiën der aarde. Indien wij niet kunnen begrijpen
 of weten, wij mogen vertrouwen in Hem stellen en van Hem de vol-
 voering aller dingen verwachten. (JUVENILE INSTRUCTOR).

No. 24 van 1917.
 (vervolg van blz. 376)

Wat zal 1918 brengen? Zal het eindelijk den zoo vurig verbeiden vrede
 opnieuw ons terugbrengen? Zal opnieuw wederom een tijd komen dat
 de menschen in onderling verkeer en onderlingen handel hunne ge-
 stoorde en reeds meer dan half verwoeste welvaart terug zullen zoeken,
 of zal op dezelfde onzinnige wijze als tot nu toe worden voortgegaan?

We weten het niet. Wij weten alleen dat de Heere Zijne doeleinden
 bezig is te vervullen, en tevens dat alléén gerechtigheid in staat is
 een natie te verhoogen, terwijl de zonde een schandvlek der volkeren
 is en blijft. Wij weten voorts dat de menschen slechts één ding hebben

te doen om gelukkig te worden. Gelukkig zooals geen pen het weet te beschrijven. Gelukkig zooals altijd gelegen heeft in het plan van den Eeuwige om het menschedom gelukkig te maken. Dat een middel is onfeilbaar. Het is niet alleen geloof te hebben in Jezus, maar het is in de allereerste plaats de zonde te belijden en die na te laten. Den voet te zetten op den weg der bekeering die leiden zal tot een eeuwig en onvergankelijk geluk. Het is enkel en alleen alle zelfzucht terzijde te zetten en eigen geluk te zoeken in het bevorderen van het geluk van een ander. Dat is heel het geheim. Dat is heel het evangelie, heel de weg tot eenwige zaligheid en geluk. De kern van alle godsdienst, maar boven en vooral de kern van het eeuwig evangelie dat gepredikt werd door Christus en zijne volgelingen van alouden tijd, maar wat eveneens verkondigd wordt in dezen tijd van strijd en verwarring, of beter allicht trots alle strijd en verwarring toch nog gepredikt wordt.

Dit evangelie mede te helpen verbreiden was dit jaar het doel van heel ons streven met ons tijdschrift. Wij danken elkeen die ons daarmede geholpen heeft en wij vragen verder de medewerking van allen voor den volgende jaarkring, opdat ons doel ook dat jaar weer een schrede nader moge worden gebracht, kon het zijn onder de begunstiging van een nieuw geboren vrede, waartoe de gebreidelde zelfzucht van de staatslieden en leidende persoonlijkheden van de oude en de nieuwe wereld, mede mogen helpen, of den toon mogen hebben aan te geven.

ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE.

De eerstvolgende halfjaarlijksche Conferentie van bovengenoemde afdeeling zal gehouden worden op Zondag 30 December 1917. Drie vergaderingen zijn belegd, te honden 's morgens om 10 en 's middags om 2 uur in Excelsior, St. Janstraat 15, en 's avonds om 7 uur in het Nutsgebouw, Oppert 81.

Zaterdagavond daaraan voorafgaande, om acht uur, zal in Excelsior eene vergadering gehouden worden voor het priesterschap en voor ambtenaren en ambtenaressen der verschillende organisaties.

Leden, vrienden en bekenden worden beleefd uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

VERPLAATSINGEN.

Ouderling Alvin J. Teuscher is verplaatst van Rotterdam naar Utrecht; ouderling Wilford Hilton van Utrecht naar Arnhem; ouderling N. Leslie Andrus van Arnhem naar Groningen en ouderling Louis M. Griffiths van Groningen naar Rotterdam.

INHOUD:

De oorkonde van het	De Tijden	„	381
Priesterschap. . . . blz. 369	No. 24 van 1917 . . .	„	383
No. 24 van 1917 . . . „ 375	Rotterd. Conferentie . .	„	384
Iets over het Boek van	Verplaatsingen	„	384
Mormon . . . . . „ 377			